

kako je, najbolj nenavadno pa je, da v dolini živijo isti ljudje, ki prav sedaj hodijo po vrhovih. Če samo pomisliš na to!

VESELO ŽALOSTNE MISLI

Na razu se ločimo: prijatelji gredo v dolino, sam pa naprej, na najvišji vrh in še okoli njega, saj je dneva še dosti in bi ga bilo prekmalu končati tako zgodaj. Svež sneg poskrbi za pijačo: je kar mrzla, pa jo sonce mimogrede pogreje; še nekaj vitaminov zraven odtehta vsako pivo ali kaj podobnega, čeprav mi mnogi ne bodo pritrdili. Toda vsak svoje ve!

Razgled je zares razkošen. Tukaj poleg mene nekdo ugotavlja, da se lepo vidi Krvavec, pa Storžič, Triglav bi bilo skoraj mogoče doseči z roko, pa Škofjeloški hribi, Polhograjci, Karavanke; drugi najde na obzorju Snežnik, tretji išče Grossglockner in Visoke Ture, bolj skromni se sprehajajo po okoliških vrhovih in dolinah. Le spodaj na jugu se iz dolin kadi; tisti kupi

smetane se vedno bolj dvigajo in zakrivajo tudi že nižje vrhove.

Prav, pa naj bo za danes dovolj! Saj je tudi že ura taka, da bi se prileglo kaj konkretnjšega v želodcu — in spodaj na sedlu imajo take stvari.

Vendar ne grem naravnost dol; še malo za kozorogi me je vlekle pogledat. Res sem jih našel pod Dolgim hrbtom (tam so že nekaj časa), pa sem jim le dober večer voščil in spešil naprej. Saj bodo gotovo pričakali jutrišnji dan kje tod okoli, če jih le ne bo dohitela krogla deviznega lovca...

Domov gredé sem vedno malo žalosten in se mi porajajo take čudne misli, ki jih niti spolzka steza proti dolini ne odvrne.

In tako pridem v nižavo spet kot navaden človek, kot državljan, delavec in pač tisto, kar moram biti, čeprav bi najraje kar za vedno ostal le preprost gorolazec. Morda pa je prav v tem eden od čarov gornišva: večna sprememba in večno upanje na lepše.

PRIJETNO SREČANJE NA PLANINSKI POTI

JESENSKO POTEKANJE V TROJE

BOŽO MALOVRH

Vasica Ljubno se kot martinček greje nad cestnim predorom, ko se voziva proti Radovljici. Tam nekje za Bledom se potopimo v megleno morje. Sveti Janez ob Bohinjskem jezeru sameva. Pod mostom križarijo race in pobirajo iz vode koščke kruha, ki jim jih z mostu meče osamljen popotnik.

Sama se vzpenjava proti Vojam. Tabla naju vabi na ogled Hudičevega mostu, vendar si ga bova ogledala nazaj gredé.

Dobra polovica poti je že za nama, ko sonce popije meglo in ko se skozi obarvano bukovje prikažejo vrhovi, ki obkrožajo dolino. Izza ovinka nepričakovano stopiva pred planinski dom, za katerim zagledava dolino Voje. Zaključuje jo čudovita barvna kulisa, nad katero se vzpenjajo skalni dvatisočaki. Noga zastane, roka seže po fotografskem aparatu. Srce vriska: rado bi veselje delilo z drugimi. Pa je vse okoli naju tako tiho. Le iz daljave se včasih zasliši glas kравjega zvonca. Torej je še življenje med seniki in stajami, raztresenimi po dolini! Pot se polagoma spušča. Znamenja ob njej govore o življenju in smrti ljudi, ki so živeli s to dolino.

STARI IN NOVI ZNANCI

V koči pod slapom Mostnice na koncu doline je vse živo. Tam Micka in Cilka še vedno paseta živino, Hlipov Vinko iz Stare

Fužine pa skupaj s sinom pripravlja drva za zimo. Poleti se je živina pasla na planini V Lazu, sredi septembra pa so jo pripeljali v Voje. Tu bo ostala do začetka novembra, če le sneg ne zapade prej.

Krave iščejo zadnje šope trave med gromovjem, Micka pa teka za njimi, da se ne bi razkropile po dolini. Pred stajo poležavajo koze z mladiči. Zanje skrbi Cilka in hkrati oblikuje zadnje hlebčke sira. Nekaj časa bodo morali še zoreti, da bodo primerni za prodajo. Da bi le vreme zdržalo tja do Vseh svetih!

Tam zadaj za stajo buči slap svojo tisočletno pesem. Voda se peni in pada v tolmun, nato pa se skozi korita pretaka v dolino. Sonce pošilja žarke prav v curek, ki pada čez skale in riše mavrico v razpršene kapljice.

Dan se bo kmalu prevesil, zato bo treba pohiteti. Vzpenjava se skozi bukov gozd proti Uskovnici. Pridruži se nama psička jazbečarka. Le od kod se je vzela! Mogoče je iz koč pod slapom, kjer sva se malo prej z ženo ustavila pri Micki in Cilki. Nič kaj plašljiva ni; lahko jo celo pobožava po gosti rjavi dlaki in počohava za ušesi. Kar dobro ji dene. Zvesto nama sledi. Tu in tam zaide s poti, pa se kmalu spet prikaže višje gori na stezi in čaka, da jo dohitiva. Kaže, da se nima namena vrniti v dolino. Tudi nama je prav, da imava spremljevalko, ki najbrž dobro pozna pot.

Strmina nas ogreje. Z ženo se lotiva ter-